

ROK S NĚMCI POD JEDNOU STŘECHOU

**Věnováno paní Marii Cigošové, která byla ochotná nám
povědět své vzpomínky na období, kdy žila v jednom domě
s rodinou sudetských Němců.**

OBSAH:

STĚHOVÁNÍ	4
ŽIVOT V NEPŘÍVAZÍCH	6
ODCHOD Z NEPŘÍVAZ	8
ZPĚT NA SALAŠI	10
O OBCI NEPŘÍVAZ	12

1. KAPITOLA – STĚHOVÁNÍ

Jednoho dne se tatínek Marie Cigošové rozhodl, že se s rodinou přestěhují někam, kde budou žít a budou tam i lepší hospodářské podmínky. Nejdříve chtěl jít na jižní Moravu, kam nakonec ale nešli, protože tatínek paní Cigošové říkal, že tam bylo moc komárů. Přišla nabídka, že můžou jít bydlet do domu po sudetských Němcích, kde po nich měly zůstat stroje, pole i zvířata. Tato nabídka se mu zdála výhodná. Chtěl se odstěhovat a získat zde stroje a vše, co tam po Němcích zbylo. Tatínek tedy neváhal a nabídku přijal.

Mariiny prarodiče se o celou rodinu báli a prosili je, aby nikam nechodili. Měli strach, že je Němci zabijí. Ale tatínek si to nenechal rozmluvit. Tak si vše zařídili a jeli.

Při stěhování si s sebou vzali koně, krávu, tele a jalovičku. Nebrali si toho moc, protože tam jeli vlakem. Jeli ze Starého Města až do Nepřívaz. Marie byla ještě malá, takže si toho z cesty moc nepamatovala a zná ji pouze z vyprávění svých rodičů.

2. KAPITOLA – ŽIVOT V NEPŘÍVAZÍCH

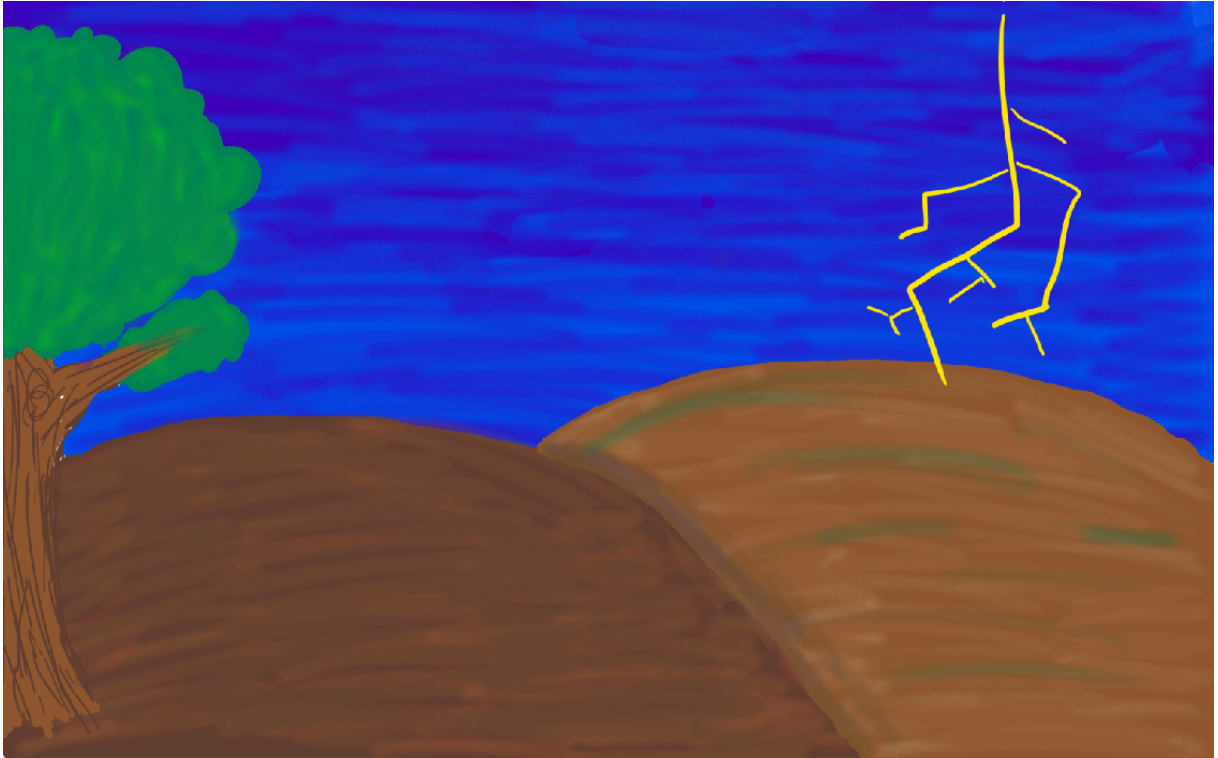
Při příchodu do domu, který měl být prázdný, je čekalo velké překvapení. Stále tu byla rodina sudetských Němců Mádrových. Vůbec je nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát. Byl to starší pár, který čekal, než je odsunou do Německa. Nějakou dobu tu spolu ale museli vydržet. Nedělalo jim to žádný problém, neboť se k sobě chovali velmi hezky. Byli to milí lidé. Když pan Mádr viděl, že si tatínek Marie Jurčíkové vede koně, uvědomil si, že není jeden z těch, kteří přišli jen pro majetek, ale že chce hospodařit.

Nadešel čas rozdělení práce. Paní Mádrová nechala paní Jurčíkovou v kuchyni, aby vařila. Všimla si, že je těhotná a nechtěla ji nechat jít dělat těžkou práci na pole. Zachovali se k sobě navzájem velmi dobře, zvláště paní Mádrová, která nechala maminku v kuchyni, aby se jí nic nestalo. Nemusela jí to vůbec nabízet, mohla v klidu zůstat doma a vařit, ale rozhodla se, že raději půjde na pole místo ní.

Pan Mádr zase ihned začal tatínka do všeho uvádět. Vysvětloval mu, čemu se v tamních podmínkách vede a čemu ne. A tak se jim tu žilo celkem dobře. Navzájem si vycházeli vstříc. Byla tu ale velmi těžká práce, měli velké pole plné kamení, kterého se museli zbavit. Zimy byly dlouhé a léta krátká, což znamenalo, že potom bylo vše narychlo. Jenom zaseli, tak už zase sklízeli.

Malá Marie často utíkala za svými přáteli. Našla si tu nejen české přátele, ale i německé. Často chodila za skupinou devíti dětí. Byla tam jedna holčička, která k ní měla věkově velmi blízko. Nejstarší z nich dokonce hrála na cimbál.

Jednoho dne šli rodiče malé Marie na pole. Všimli si, že přichází bouřka, ale šli dál. Naložili seno a najednou udeřil blesk. Kůň se splašil, shodil maminku i tatínka dolů a domů přijel kůň bez nákladu. Tatínek se za ním rozběhl, ale u maminky začal porod. Tatínek musel jít pro porodní bábu. Když se maminka dozvěděla, že to je Němka, tak se o své dítě bála, nevěřila jí. Tatínek jí ale vysvětlil, že to jsou lidé, jako oni a nemá se čeho bát. Po porodu, u sebe ještě porodní bábu nechali, aby nemusela na noc odcházet. Byla zaskočená. Vůbec nečekala, že by na ni byli tak hodní. Byla zvyklá, že jí lidé spíš vynadali a ani nezaplatili.

3. KAPITOLA – ODCHOD Z NEPPŘÍVAZ

Jednoho dne se probudili a manželé Mádrovi, kteří tu marně čekali na návrat svých synů z války, byli pryč. Nebyli však jediní, kdo musel odejít. Mizela postupně rodina po rodině, až se nakonec museli vystěhovat i Jurčíkovi a vrátili se zpět na Salaš, protože obec měla být zničena, aby zde vznikl vojenský prostor Libavá.

Když opouštěli dnes již neexistující vesnici, tak se dívali, jak jí rozstřelují, než byla úplně srovnána se zemí. Malá Marie, tedy byla jedním z posledních lidí, kteří viděli původní vesnici těsně před jejím zničením. Němci ale nakonec i Češi byli vyhnáni a vzniklo tu vojenské cvičiště.

Na Salaš se opět vraceli vlakem. Stala se jim však nemilá věc. Po chvíli jízdy vlakem, zjistili, že nemají Marii. Začali se dohadovat, kdo jí měl naposledy, a zjišťovali, kde by mohla být. Nakonec je napadlo, že je ve vagonu u koně. Chtěli pro ni jít, jenže nikde nezastavovali, takže tam musela zůstat, než přijeli do Starého Města. Kde už na ně čekal stařeček. Rychle vyházeli seno a našli Marii. Naštěstí se jí nic nestalo. Celou cestu prospala a kůň jí nic neudělal.

4. KAPITOLA – ZPĚT NA SALAŠI

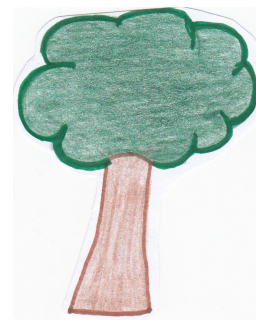
Přijeli zpět na Salaš. Neměli nic, jenom dobytek, který si přivezli. Zbyly jim vzpomínky, které sdělovali svým přátelům při draní peří.

Říkalo se, že měna nepřijde, tak si tatínek plánoval, že všechno zaplatí. Dokonce si koupil i koně, na kterého si půjčil peníze. Ale byly to jen řeči, měna doopravdy přišla, což pro ně bylo velkým neštěstím. Z peněz, které měli, se stalo mnohem méně peněz, ale dluh na koně museli zaplatit původní. Aby toho však nebylo málo, zemřela jim dvě prasata, a tak neměli co odevzdat jako povinný odvod. Tak tatínek Marie koupil maso od známých.

V roce 1958 přišlo nemilé oznámení. Tatínkovi přišlo, aby zaplatil cestu za stěhování z Nepřívaz. Naštěstí měl schované papíry o zaplacení, které dostal v Olomouci, takže se to rychle vyřešilo, jinak by cestu museli platit znovu.

Tatínek by se klidně stěhoval znovu, ale maminka toho už měla dost. A tak zůstali na Salaši.

5. KAPITOLA – O OBCI NEPŘÍVAZ

Nepřívaz, neboli německy Epperwagen ležela cca 18 km severně od Olomouce. Zanikla okolo roku 1946, kdy odsud byli lidé odsunuti a vznikl zde vojenský prostor Libavá. Její název údajně pochází ze jména „Nepřívad“.

První zprávy o obci pochází ze 14. století. Do třicetileté války zde žili Češi, poté jí osídlili němečtí kolonisté.

Dnes zde stojí památník, který postavili místní rodáci.

ZDROJE

Fotografie Nepřívaz - <http://www.libavsko.wimps.cz/historie/neprivaz>

O obci Nepřívaz - <http://www.libavsko.wimps.cz/historie/neprivaz>

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Nepřívaz>

Příběh - p. Marie Cigošová

